

**α) Η ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ
ΠΙΣΤΩΝ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗ 15:1-4**

**β) Στοχασμοί ενός νεα-
ρού άνδρα σχετικά με την επι-
λογή επαγγέλματος**

Το παρόν αφιέρωμα διατίθεται δωρεάν από τις
Εκδόσεις Ορος στο πλαίσιο των ειδικών προσφορών
της σειράς των αφιερωμάτων «ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΙΒΛΟΣ»
www.orospublications.gr -τηλ. επικοινωνίας: 6932511400

»

Καρόλου Μαρξ

»

Η ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗ 15:1-4

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1835

Ο Κάρλ Χάϊνριχ Μαρξ (*Karl Heinrich Marx*) γεννήθηκε στο βασίλειο της Πρωσσίας στις 5 Μαΐου 1818 και πέθανε στις 14 Μαρτίου 1883 σε ηλικία 65 ετών στη Γενεύη.

Ήταν το τρίτο παιδί μιας οικογένειας με επτά παιδιά. Ο δικηγόρος πατέρας του προερχόταν από μια γενιά Εβραίων ραββίνων αλλά προσχώρησε στον Χριστιανισμό, πιθανόν για λόγους κοινωνικής καταξίωσης, και η επιφύλαξη υπάρχει διότι έγινε Λουθηρανός σε μια κατά πλειοψηφία Ρ. Καθολική χώρα ... Ο υιός Κάρολος βαπτίσθηκε σε ηλικία 6 ετών ενώ η μητέρα του Ερριέτα Pressburg (1788-1863), πολύ αργότερα μετά το θάνατο του πατέρα του επέστρεψε στον Ιουδαϊσμό, αλλά ο νεαρός Κάρολος όντας πλέον μαθητής στο Γυμνάσιο του Τρίερ, σε ηλικία πλέον 16 ετών έγραψε την έξοχη εργασία του «Περί της ενώσεως των πιστών με τον Χριστό.»

Ο εγγονός του Μαρδοχαίου Μάρξ, εισήλθε στο Πανεπιστήμιο της Βόννης για να σπουδάσει Νομική. Αργότερα μεταφέρθηκε στο Πανεπιστήμιο Humboldt του Βερολίνου και την εποχή αυτή έγραψε μερικά έξοχα ποιήματα εσωτερικής αναζήτησης.

Ο Κάρολος Μάρξ μιλούσα άπταιστα Ελληνικά, Λατινικά, και Αγγλικά ενώ διάβαζε Ισπανικά, Ιταλικά, Σκανδιναβικά και Ολλανδικά. Χαρακτηρίστηκε φιλόσοφος, ειδικός της πολιτικής οικονομίας, θεωρητικός της πολιτικής ανάλυσης, ανθρωπιστής, ακαδημαϊκός συγγραφέας και επαναστάτης, αλλά οι μεγάλες μάζες τον θεωρούν απλά ως πατέρα του Κομμουνισμού.

Πρός στιγμή φάνηκε ότι ήταν το μέλλον της ανθρωπότητας.

Στα έργα του [«Κομμουνιστικό Μανιφέστο» (1848), «Κεφάλαιο» (1867)] κάνει μια μεγαλοφυή σύνθεση όλων των προηγούμενων στοιχείων από την εποχή της αποστολικής Εκκλησίας που είχαν τα πάντα κοινά μέχρι την Γαλλική επανάσταση που ήθελε αδελφοσύνη, ισότητα, δικαιοσύνη για να καταλήξει στα εξής βασικά συμπεράσματα: Ο Καπιταλισμός (δηλ. οι κεφαλαιούχοι), αντικατέστησε τον Φεουδαλισμό (δηλ. τους μεγαλοκτηματίες), και η πάλη των τάξεων (φτωχοί-πλούσιοι) θα οδηγήσει στην επικράτηση μιας αταξικής κοινωνίας που θα είναι όλα κοινά (κομμούνια). Ο Καπιταλισμός λοιπόν από την φύση του (απληστία, αδικία, εκμετάλλευση) θα οδηγηθεί στην αυτοδιάλυσή του.

Προοδευτικά ο Μαρξισμός με το ένα ή το άλλο σχήμα κυριάρχησε σχεδόν στο 1/3 του πλανήτη σε έκταση και στο 1/2 σε πληθυσμό έχοντας πλήθος οπαδών και μεταξύ των Καπιταλιστικών χωρών. Η απλοϊκή τοποθέτηση να διώξουμε τους κεφαλαιούχους και τα κέρδη να τα διαχειρίζεται μια κυβέρνηση στο όνομα της δικτατορίας του προλεταριάτου είχε τεράστια απήχηση στις μάζες των ανθρώπων, σε μορφωμένους και μη, ακόμη και μεταξύ κληρικών και πιστών Χριστιανών. Όμως, η ευημερία που ο Μαρξισμός υποσχέθηκε δεν ήλθε ποτέ -αντιθέτως με τις Καπιταλιστικές χώρες- και παράλληλα η επιβολή του, συνοδεύθηκε από βαρβαρότητες και διωγμούς, πράγμα που έδειχνε την ανασφάλεια των καθεστ'ων που τον επικαλούνταν προς την επικρατούσα και την κηρυττόμενη μοναδική «αλήθεια» τους.

Όταν ωρίμασαν τα αδιέξοδα σε μόλις 70 χρόνια (1917-1989), ούτε ο στρατός που είχε ορκισθεί και γαλουχηθεί με την πίστη στον Μαρξισμό, ούτε οι πανίσχυρες κομματικές οργανώσεις, ούτε οι εργαζόμενοι για τους οποίους θεωρητικά δημιουργήθηκε το όλο σύστημα, αντέδρασαν. Δεν έγινε ούτε μια απεργία, δεν ρίχθηκε ούτε μια σφαίρα, ούτε καν ένα δάκρυ, η συντριπτική πλειοψηφία ήθελε, περίμενε και ευχόνταν την πτώση του συστήματος στο οποίο μεγάλωσε και έτσι ακριβώς έγινε.

Η επικράτηση των Μαρξιστικών ιδεωδών έγινε πολλά χρόνια μετά τον θάνατό του, το 1917 στην Τσαρική Ρωσία και μέσα σε μια μυθοποίηση του προσώπου του παραγνωρίσθηκε και παραγράφθηκε το γεγονός ότι ο Μαρξ κάποτε ήταν ένας πιστός ευαγγελικός Χριστιανός. Όμως, τα αδιέξοδα μιας «εκκλησίας» που υποστήριζε τους εστεμμένους, τους κεφαλαιούχους, τους πολέμους, την αδικία τον οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι η «Θρησκεία είναι το όπιο του λαού». Δεν είχε άδικο, το αρχικό νικηφόρο και ριζοσπαστικό κίνημα που ο Χριστός και οι αποστολοί του ίδρυσαν είχε πλέον μετατραπεί σε «νεκρή θρησκεία» η οποία ακολουθώντας το δόγμα της ιεραρχίας, συνέβαλε συνέβαλε στη δημιουργία μιας κοσμικής τάξης διαδοχής και δυνάμεως. «Υπάρχει κακόν θλιβερόν, το οποίον είδον υπό τον ήλιον· πλούτος φυλαττόμενος υπό του έχοντος αυτόν προς βλάβην αυτού ... είναι καιρός καθ'ον ο άνθρωπος εξουσιάζει άνθρωπον προς βλάβην αυτού.» (ΕΚΚΛ. 5:13, 8:9)

» Η Ένωση των πιστών με τον Χριστό σύμφωνα με το Κατά Ιωάννη 15:1-14. Η Βάση και η Ουσία και η Απόλυτη Αναγκαιότητα μιάς τέτοιας Ένωσης και τα Αποτελέσματά της

»

» Συντάχθηκε: 15 Αυγ. 1835 υπό Καρλ Μαρξ

» μτφρ. εκ του Λατινικού

Before examining the basis and essence and the effects of the union of Christ with believers, let us see whether this union is necessary, whether it is determined by the nature of man, whether man cannot by himself achieve the purpose for which God brought him into being out of nothing.

If we turn our attention to history, the great teacher of mankind, we shall find engraved there that every people, even when it had attained the highest level of civilisation, when the greatest men had sprung from its womb, when the arts had blossomed within it in their full radiance, when the sciences had solved the most difficult problems, was nevertheless unable to cast off the fetters of superstition, that it had not conceived worthy and true ideas either of itself or of the Deity, that even its morality and ethics were never seen to be free from foreign admixture, from ignoble limitations, and that even its virtues owed their origin more to a crude greatness, an unbridled egotism, a passion for fame and audacious deeds than to striving for true perfection.

Πριν εξετάσουμε τη βάση, την ουσία και τα αποτελέσματα της ένωσης του Χριστού με τους πιστούς, ας δούμε αν αυτή η ένωση είναι απαραίτητη, αν καθορίζεται από την ανθρώπινη φύση,

κι αν ο άνθρωπος μπορεί ή δε μπορεί από μόνος του να εκπληρώσει το σκοπό για τον οποίο ο Θεός τον έφερε στην ύπαρξη εκ του μηδενός.

Αν ρίξουμε μια ματιά στην Ιστορία, το μεγάλο δάσκαλο της ανθρωπότητας, θα δούμε ότι κανείς λαός, ακόμα κι όταν είχε ανέλθει στα υψηλότερα επίπεδα πολιτισμού, όταν γεννιόνταν σ' αυτόν οι μεγαλύτεροι άνδρες,

όταν οι τέχνες βρίσκονταν σε πλήρη άνθιση, όταν οι επιστήμες έλυναν τα πιο δύσκολα προβλήματα, δεν μπορούσε παρόλα αυτά να ελευθερωθεί από τα δεσμά της δεισιδαιμονίας, αδυνατούσε να συλλάβει αξιόλογες και αληθείς ιδέες σχετικά με τον εαυτό του και το Θείον, η ηθική του δεν ήταν ποτέ ελεύθερη από ξένες προσμείξεις, από ποταπούς περιορισμούς, κι ακόμα και οι αρετές του οφείλονταν περισσότερο στην τάση του ανθρώπου για τραχύ μεγαλείο, τον αχαλίνωτο εγωισμό, το πάθος για φήμη και τολμηρές πράξεις μάλλον, παρά στην προσπάθεια για πραγματική τελειότητα.

Αλλά και οι άγριοι λαοί, που ακόμα δεν έχουν ακούσει τη διδασκαλία του Χριστού, δείχνουν μια εσωτερική ανησυχία, ένα φόβο μη θυμώσουν οι θεοί τους, μια εσωτερική πεποίθηση της αμαρτωλότητάς τους. Αυτό φαίνεται από το ότι θυσιάζουν στους θεούς τους, πιστεύοντας ότι μπορούν να εξιλεωθούν για τις αμαρτίες τους με θυσίες.

Ο μεγαλύτερος σοφός της αρχαιότητας, ο θεός Πλάτων, εκφράζει πολλές φορές τη βαθειά ριζωμένη επιθυμία του ανθρώπου προς ένα ανώτερο Ον, η παρουσία του Οποίου θα εκπλήρωνε τον ανικανοποίητο πόθο για αλήθεια και φως. Έτσι η ανθρώπινη Ιστορία μας διδάσκει την αναγκαιότητα της ένωσης με το Χριστό.

Εξετάζοντας επίσης την ιστορία των ατόμων και την ανθρώπινη φύση, βλέπουμε πως ο άνθρωπος έχει μέσα του μια «θεία σπίθα», ένα πάθος για το καλό, ένα πόθο για την αλήθεια, και μια έντονη τάση για γνώση. Αλλά οι φλόγες της σαρκικής επιθυμίας σβύνουν τις σπίθες της αιωνιότητας. Η φωνή του πειρασμού και της αμαρτίας καταπνίγει τον ενθουσιασμό μας για τις αρετές, τις οποίες περιφρονούμε μόλις νιώσουμε την πλήρη δύναμη της ζωής. Η προσπάθειά μας ν'αποκτήσουμε γνώση αντικαθίσταται από την ευτελή προσπάθεια ν'αποκτήσουμε υλικά αγαθά. Ο πόθος μας για την αλήθεια σβύνει από την κολακευτική δύναμη που έχει το ψέμα.

And the ancient peoples, the savages, who have not yet heard the teaching of Christ, betray an inner unrest, a fear of the anger of their gods, an inner conviction of their own iniquity, by making sacrifices to their gods, imagining they can atone for their sins by sacrifices.

Indeed, the greatest sage of antiquity, the divine Plato, expresses in more than one passage a profound longing for a higher being, whose appearance would fulfill the unsatisfied striving for truth and light. Thus the history of peoples teaches us the necessity of union with Christ.

When we consider also the history of individuals, when we consider the nature of man, it is true that we always see a spark of divinity in his breast, a passion for what is good, a striving for knowledge, a yearning for truth. But the sparks of the eternal are extinguished by the flames of desire; an unbridled egoism, a enthusiasm for virtue is drowned by the tempting voice of sin, it is scorned as soon as life has made us feel its full power; the striving for knowledge is supplanted by a base striving for worldly goods, the longing for truth is extinguished by the sweetly flattering power of lies;

and so there stands man, the only being in nature which does not fulfil its purpose, the only member of the totality of creation which is not worthy of the God who created it. But that benign Creator could not hate His work; He wanted to raise it up to Him and He sent His Son, through whom He proclaimed to us: *“Now ye are clean through the word which I have spoken unto you”* (John 15:3). *«Abide in me, and I in you”* (John 15:4).

Having thus seen how the history of peoples and a consideration of individuals prove the necessity of union with Christ, let us examine the last and surest proof, the word of Christ Himself.

Nowhere does He express more clearly the necessity of union with Himself than in the beautiful parable of the vine and the branches, in which He calls Himself the vine and us the branches. The branch cannot bear fruit of itself, and so, Christ says, without me you can do nothing. He expresses this still more strongly by saying:

“If a man abide not in me”, etc. (John 15: 4, 5, 6).

Και ιδού ο άνθρωπος, το μόνο πλάσμα της φύσης που δεν εκπληρώνει το σκοπό του, το μόνο μέλος του συνόλου της δημιουργίας που δεν του αξίζει ο Θεός που το δημιούργησε. Αλλά ο αγαθός Δημιουργός δεν μπορούσε να μισήσει το έργο Του. Ήθελε να το υψώσει και να το φέρει κοντά Του, γι' αυτό έστειλε τον Υιό Του, μέσω του Οποίου μας ανήγγειλε:

«Τώρα σεις είσθε καθαροί, διά τον λόγον τον οποίον ελάλησα προς εσάς.» (Ιωάν. ιε` 3) *«Μείνατε εν εμοί, και εγώ εν υμίν.»* (Ιωάν. ιε` 4)

Αφού είδαμε πως η Ιστορία των λαών και των ατόμων αποδεικνύουν την αναγκαιότητα της ένωσης με το Χριστό, ας εξετάσουμε την τελευταία και πλέον σίγουρη απόδειξη, τα λόγια του Ίδιου του Χριστού.

Εκφράζει σαφέστατα την αναγκαιότητα της ένωσης μαζί Του στην ωραία παραβολή της αμπέλου, όπου αποκαλεί τον Εαυτό Του άμπελο κι εμάς κλήματα. Το κλήμα χωρίς την άμπελο δε μπορεί να έχει καρπό, έτσι ο Χριστός λέει, χωρίς εμένα δε μπορείτε να κάνετε τίποτα. Αυτό το εκφράζει ακόμα πιο έντονα με τα λόγια:

«Εάν δεν μείνητε εν εμοί», κ.τ.λ. (Ιωάν. ιε` 4,5,6)

Πρέπει όμως να καταλάβουμε ότι αυτό ισχύει μόνο για εκείνους που μπόρεσαν να μάθουν το λόγο του Χριστού.

Διότι δε μπορούμε να κρίνουμε την απόφαση του Θεού για λαούς και άτομα, εφόσον δεν είμαστε ικανοί ούτε καν να την κατανοήσουμε.

Η καρδιά μας, η λογική, η Ιστορία, κι ο λόγος του Χριστού, μας πείθουν ότι η ένωση μαζί Του είναι εντελώς απαραίτητη, ότι χωρίς Αυτόν δε μπορούμε να εκπληρώσουμε το σκοπό μας, ότι χωρίς Αυτόν θα μας απέρριπτε ο Θεός, κι ότι μόνο Αυτός μπορεί να μας λυτρώσει.

Έτσι λοιπόν, άκρως πεπεισμένοι ότι αυτή η ένωση είναι απολύτως αναγκαία, επιθυμούμε τώρα να δούμε τι είναι αυτό το θείο δώρο, αυτή η ακτίνα φωτός που κατέρχεται από υψηλότερους κόσμους για να ζωοποιήσει την καρδιά μας και να την ανεβάσει εξαγνισμένη στον ουρανό, ποια είναι η εσωτερική του φύση και βάση.

Όταν κατανοήσουμε την ανάγκη γι' αυτή την ένωση, η βάση της – η ανάγκη μας για λύτρωση, η φύση μας με την αμαρτωλή της τάση, η παραπαίουσα λογική μας, η διεφθαρμένη μας καρδιά, η ανομία μας ενώπιον του Θεού – φαίνεται καθαρά και δε χρειάζεται περαιτέρω έρευνα.

One must, however, understand this as applying only to those who have been able to learn the word of Christ; for we cannot judge of God's decision in regard to such peoples and individuals, since we are not capable even of grasping it.

Our hearts, reason, history, the word of Christ, therefore, tell us loudly and convincingly that union with Him is absolutely essential, that without Him we cannot fulfil our goal, that without Him we would be rejected by God, that only He can redeem us.

Thus, penetrated with the conviction that this union is absolutely essential, we are desirous of finding out in what this lofty gift, consists, this ray of light which descends from higher worlds to animate our hearts, and bears us purified aloft to heaven, what its inner nature and basis is. Once we have grasped the necessity of this union, the basis for it - our need for redemption, our sinfully inclined nature, our wavering reason, our corrupted heart, our iniquity in the sight of God - is clearly visible to us and we have no need to investigate further what it is.

But who could express the nature of this union more beautifully than Christ did in the parable of the vine and the branches? Who in lengthy treatises could lay bare before our eyes in all its parts the innermost basis of this union as comprehensively as Christ did in the words:

“I am the true vine, and my Father is the husbandman” (John 15: 1).

«I am the vine, ye are the branches” (John 15: 5).

If the branch could feel, how joyfully it would look at the husbandman who tends it, who carefully frees it from weeds and binds it firmly to the vine from which it draws the nourishment and sap to form more beautiful blossoms. In union with Christ, therefore, we turn above all our loving eyes to God, feel the most ardent thankfulness towards Him, sink joyfully on our knees before Him.

Then, when by union with Christ a more beautiful sun has risen for us, when we feel all our iniquity but at the same time rejoice over our redemption, we can for the first time love God, who previously appeared to us as an offended ruler but now appears as a forgiving father,

Αλλά ποιος θα μπορούσε να εκφράσει τη φύση αυτής της ένωσης πιο όμορφα από ότι ο Χριστός στην παραβολή της αμπέλου; Ποιος θα μπορούσε με μακροσκελείς λόγους να μας φανερώσει με κάθε λεπτομέρεια την εσωτερική βάση αυτής της ένωσης τόσο περιεκτικά, όσο ο Χριστός με τα λόγια:

«Εγώ είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο Πατήρ μου είναι ο γεωργός.» (Ιωάν. ιε` 1)

«Εγώ είμαι η άμπελος, σεις τα κλήματα.» (Ιωάν. ιε` 5)

Αν το κλαδί του κλήματος μπορούσε να αιστανθεί, με πόση χαρά θα έβλεπε το γεωργό που το φροντίζει, που με επιμέλεια το καθαρίζει από τα ζιζάνια και το δένει γερά με το φυτό της αμπέλου από το οποίο αντλεί τροφή και χυμούς για να σχηματίσει πιο όμορφα άνθη! Ενωνόμενοι με το Χριστό, στρέφουμε τα μάτια μας όλο αγάπη προς το Θεό, νιώθουμε έντονη ευγνωμοσύνη προς Αυτόν, πέφτουμε χαρούμενοι στα γόνατα ενώπιόν Του.

Όταν η ένωση με το Χριστό κάνει να ανατείλει μέσα μας ένας ήλιος πιο ωραίος απ' το φυσικό ήλιο, όταν νιώσουμε όλη μας την αμαρτωλότητα και ταυτόχρονα νιώσουμε αγαλλίαση για τη λύτρωσή μας, μπορούμε για πρώτη φορά ν' αγαπήσουμε το Θεό, που προηγουμένως μας φαινόταν σαν προσβεβλημένος βασιληάς, και τώρα μας φαίνεται σαν συγχωρητικός πατέρας,

σαν καλωσυνάτος διδάσκαλος.

Αν όμως το κλαδί του κλήματος μπορούσε να αισθανθεί, δεν θα έβλεπε με αγάπη το γεωργό μόνο. Θα μαζευόταν, όλο τρυφερότητα, πιο κοντά στο φυτό της αμπέλου, και θα ένιωθε πιο στενά συνδεδεμένο μ' αυτό και με τα άλλα κλαδιά που έχουν βγει απ' αυτό. Θα αγαπούσε τα άλλα κλαδιά, απλά και μόνο επειδή ο γεωργός τα φροντίζει και το φυτό της αμπέλου τα τροφοδοτεί.

Έτσι λοιπόν, η ένωση με το Χριστό είναι η πιο προσωπική, η πιο ζωτική επικοινωνία μαζί Του, το να Τον έχουμε μπροστά στα μάτια μας και μέσα στην καρδιά μας, και να είμαστε τόσο πολύ διανοτισμένοι με αγάπη γι' Αυτόν, ώστε να αγαπάμε ταυτόχρονα τους αδελφούς με τους οποίους μας συνέδεσε, και για τους οποίους επίσης θυσιάστηκε.

Αυτή όμως η αγάπη για το Χριστό δεν είναι στείρα. Δεν μας γεμίζει απλώς με την πιο αγνή ευλάβεια και σεβασμό για Εκείνον, αλλά επίσης μας κάνει να τηρούμε τις εντολές Του με το να θυσιάζομαστε ο ένας για τον άλλο και με το να είμαστε ενάρετοι, αλλά μόνο εξ αιτίας της αγάπης μας γι' Αυτόν. (Ιωάν. ιε' 9,10,12,13,14)

Η αγάπη αυτή, σαν μια άβυσσος χωρίζει τη Χριστιανική αρετή από κάθε άλλη αρετή, και την υψώνει πάνω από κάθε άλλη: αυτό είναι ένα από τα πιο σημαντικά αποτελέσματα που η ένωση με το Χριστό έχει στον άνθρωπο.

Η αρετή δεν είναι πλέον μια σκοτεινή, παραποιημένη εικόνα, όπως περιγράφεται από τη φιλοσοφία των Στωικών.

as a kindly teacher.

But, if it could feel, the branch would not only look upwards to the husbandman, it would fondly snuggle up to the vine, it would feel itself most closely linked with it and with the branches which have sprung from it; it would love the other branches if only because the husbandman tends them and the vine gives them strength.

Thus, union with Christ consists in the most intimate, most vital communion with Him, in having Him before our eyes and in our hearts, and being so imbued with the highest love for Him, at the same time we turn our hearts to our brothers whom He has closely bound to us, and for whom also He sacrificed Himself.

But this love for Christ is not barren, it not only fills us with the purest reverence and respect for Him, it also causes us to keep His commandments by sacrificing ourselves for one another, by being virtuous, but virtuous solely out of love for Him. (John 15: 9, 10, 12, 13, 14.)

This is the great abyss which separates Christian virtue from any other and raises it above any other: this is one of the greatest effects that union with Christ has on man.

Virtue is no longer a dark distorted image, as it was depicted by the philosophy of the Stoics;

it is not the offspring of a harsh theory of duty, as we find it among all heathen peoples, but what it achieves it accomplishes through love for Christ, through love for a divine Being, and when it springs from this pure source it is seen to be free from all that is earthly and to be truly divine. All repulsive aspects disappear, all that is earthly is suppressed, all coarseness is removed, and virtue is more brilliant by having become at once milder and more human.

Never could it have been depicted in this way by human reason, its virtue would always remain a limited, earthly virtue. Once man has attained this virtue, this union with Christ, he will await the blows of fate with calm composure, courageously oppose the storms of passion, and endure undaunted the wrath of the iniquitous, for who can oppress him, who could rob him of his Redeemer?

What he asks, he knows will be fulfilled, for he asks only in union with Christ, hence only what is divine, and who could fail to be uplifted and comforted by this assurance which the Saviour Himself proclaims? (John 15: 7.)

Who would not bear suffering gladly, knowing that by his abiding in Christ, by his works, God Himself is glorified, that by his perfection the Lord of creation is exalted? (John 15: 8.)

Δεν είναι το προϊόν μιας σκληρής θεωρίας περί καθήκοντος που έχουν οι εθνικοί. Η Χριστιανική αρετή πραγματώνεται μέσω της αγάπης για το Χριστό, της αγάπης για το Θείο Ον, κι όταν γενιέται απ' αυτή την αγνή πηγή, είναι ελεύθερη από γήινες προσμείξεις, είναι αληθινά θεϊκή. Όλες οι απωθητικές της όψεις εξαφανίζονται, κάθε τι γήινο υποτάσσεται, η τραχύτητα αφαιρείται, και η αρετή γίνεται πιο λαμπρή, έχοντας γίνει ταυτόχρονα πιο ήπια και πιο ανθρώπινη.

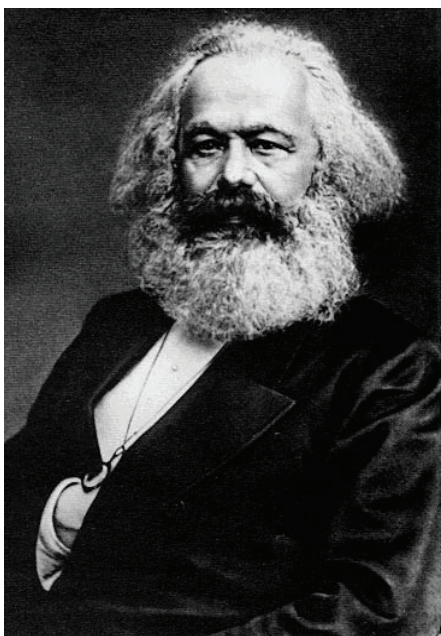
Ανθρώπινος λόγος δεν θα μπορούσε να περιγράψει έτσι την αρετή, γιατί η ανθρώπινη αρετή παραμένει πάντα περιορισμένη και υλιστική. Όταν ο άνθρωπος αποκτήσει αυτή την αρετή, αυτή την ένωση με το Χριστό, θα δέχεται τα χτυπήματα της μοίρας με ήρεμη αυτοσυγκράτηση, θα αντιστέκεται σθεναρά στις καταιγίδες των παθών, και θα υπομένει απτόητος την οργή των ασεβών, γιατί κανείς δε μπορεί να τον καταθλίψει, κανείς δε μπορεί να του κλέψει το Λυτρωτή του.

Ξέρει πως θα γίνει ό,τι ζητήσει, γιατί ζητά μόνο ό,τι εμπνέει η ένωση με το Χριστό, δηλαδή μόνο ό,τι είναι θείο. Και ποιος δε νιώθει ψυχική ανάταση και παρηγορία όταν τον βεβαιώνει ο Ίδιος ο Σωτήρας; (Ιωάν. ιε' 7)

Ποιος δεν υποφέρει με χαρά, γνωρίζοντας πως με το να μένει στο Χριστό, με τα έργα του, ο Ίδιος ο Θεός δοξάζεται, και πως με την τελειοποίησή του υψώνεται ο Κύριος της πλάσης; (Ιωάν. ιε' 8)

Ως εκ τούτου, η ένωση με το Χριστό δίνει εσωτερική αγαλλίαση, παρηγοριά στον πόνο, ήρεμη βεβαιότητα, και μια καρδιά ανοιχτή στην αγάπη για τον άνθρωπο, σε ό,τι ανώτερο, σε ό,τι μεγάλο, όχι από φιλοδοξία, όχι από επιθυμία για φήμη, αλλά μόνο για το Χριστό. Η ένωση λοιπόν με το Χριστό δίνει στον άνθρωπο τη χαρά την οποία ο Επικούρειος μάταια αγωνίζεται να αντλήσει από την επιπόλαια φιλοσοφία του, ή ο βαθύτερος στοχαστής από τα πιο κεκρυμμένα βάθη της γνώσης, μια χαρά που τη βιώνει μόνο ο άδολος, παιδιάστικος νους που είναι ενωμένος με το Χριστό και μέσω Αυτού με το Θεό, μια χαρά που κάνει τη ζωή ανώτερη και ωραιότερη. (Ιωάν. ιε` 11)

Γράφτηκε τον Αύγουστο του 1835

Therefore union with Christ bestows inner exaltation, consolation in suffering, calm assurance, and a heart which is open to love of mankind, to all that is noble, to all that is great, not out of ambition, not through a desire for fame, but only because of Christ. Therefore union with Christ bestows a joy which the Epicurean strives vainly to derive from his frivolous philosophy or the deeper thinker from the most hidden depths of knowledge, a joy known only by the ingenuous, childlike mind which is linked with Christ and through Him with God, a joy which makes life higher and more beautiful. (John 15: 11.)

Καρόλου Μαρξ

»

» Στοχασμοί ενός νεαρού άνδρα

» σχετικά με την επιλογή επαγγέλματος

» Συντάχθηκε: 17 Αυγ. 1835

» μτφρ. εκ του Λατινικού

Ο Κάρολος Χάϊνριχ Μαρξ (*Karl Heinrich Marx*) συντάξε το παρόν σε ηλικία 17 ετών στο μεταίχμιο της εισόδου του στο Πανεπιστήμιο της Βόννης για να σπουδάσει νομική μετά απο απαίτηση του πατέρα του, ενώ ο ίδιος ήθελε Φιλοσοφία και Λογοτεχνία.

Η ίδια η Φύση έχει προκαθορίσει την σφαίρα της δραστηριότητας μέσα στην οποία τα ζώα μπορούν να δράσουν, και αυτό ειρηνικά ενεργοποιείται μέσα σε αυτή τη σφαίρα, χωρίς να γίνεται προσπάθεια υπέρβασης, ούτε καν μια υποψία οποιουδήποτε τύπου.

Στον άνθρωπο, επίσης, το Θείο έδωσε μια γενική κλίση, αυτή που κινεί την ανθρωπότητα και τον καθένα ξεχωριστά, αλλά αφέθηκε στον άνθρωπο να βρεί τα μέσα μέσω των οποίων μπορεί να επιστευχθεί (σ.σ. η κλίση του), Αυτό άφησε σε αυτόν να διαλέξει την θέση στην κοινωνία που αρμόζει σε αυτόν περισσότερο, μέσω της οποίας θα αναβαθμίσει τον εαυτό του και την κοινωνία.

Αυτή η -δυνατότητα- επιλογής αποτελεί ένα τεράστιο προνόμιο του ανθρώπου πάνω από την υπόλοιπη δημιουργία, αλλά ταυτόχρονα είναι μια πράξη που μπορεί να καταστρέψει ολόκληρη τη ζωή του, απογοητευμένος από όλα τα σχέδιά του, και γενόμενος δυστυχής. Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει σοβαρή μελέτη για την επιλογή αυτή, και αυτό είναι η πρώτη υποχρέωση ενός νεαρού ανθρώπου ο οποίος αρχίζει την καριέρα του και δεν θέλει να αφήσει τις πύο σπουδαιές υποθέσεις του στην τύχη.

Ο καθένας έχει υπ' όψιν του ένα σκοπό, ο οποίος σ' αυτόν φαίνεται τουλάχιστον μέγας, και πραγματικά μπορεί να είναι έτσι, εάν οι ισχυρότερες πεποιθήσεις, η βαθύτατη φωνή της καρδιάς δηλώνουν αυτό, διότι ο Θεός ποτέ δεν αφήνει παντελώς τον θνητό άνθρωπο χωρίς καθοδήγηση. Αυτός μιλά ψυθιριστά αλλά με βεβαιότητα. Όμως αυτή η φωνή μπορεί πολύ εύκολα να καταπινηγεί, κι αυτό που εκλαμβάνουμε ως έμπνευση μπορεί να είναι προϊόν της στιγμής (σ.σ. ενθουσιασμού), η οποία σε μια άλλη στιγμή μπορεί πιθανώς να μας καταστρέψει. Η φαντασία μας, πιθανόν, να πάρει φωτιά, τα συναισθηματά μας να φουντώσουν, φαντάσματα να παίρνουν μπροστά απί'τα μάτια μας, και μας πιάνει πονοκέφαλος για τό τι πρόκειται να συμβεί, το οποίο νομίζουμε ότι ο Ιδιος ο Θεός μας υπέδειξε. Αλλά αυτό που τόσο γρήγορα εναγκαλισθήκαμε σύντομα μας απωθεί και βλέπουμε όλη την ύπαρξη μας στα συντρίμια.

Ως εκ τούτου, εμείς πρέπει να εξετάσουμε σοβαρά κατά πόσον εμείς έχουμε πράγματι εμπνευσθεί στην επιλογή μας για ένα επάγγελμα, κατά πόσον μια εσωτερική φωνή εγκρίνει αυτό, ή κατά πόσον αυτή η εμπνευσή είναι μια φαντασίωση, και πως αυτό που εκλάβαμε ως κάλεσμα από το Θείο ήταν μια αυταπάτη. Αλλά πως μπορούμε να διακρίνουμε αυτό εάν δεν ανιχνεύσουμε την ίδια την πηγή της έμπνευσης;

Αυτό που έχει μεγάλη λάμψη, η λάμψη του δημιουργεί φιλοδοξία, και η φιλοδοξία εύκολα μπορεί να παράγει την έμπνευση, ή αυτό που εκλάβαμε ως έμπνευση, έτσι η λογική δεν μπορεί πλέον να χαλιναγωγήσει τον άνθρωπο που δοκιμάζεται από τον δαίμονα της φιλοδοξίας, και αυτός χωρίς πολύ σκέψη εφορμά σε αυτό που τα ασυγκράτητα ενστικτα προτείνουν, αυτός πλέον δεν διαλέγει την θέση του στη ζωή, αντιθέτως καθοδηγείται από την τύχη και την φαντασίωση.

Δεν καλούμεθα να υιοθετήσουμε την θέση που μιας προσφέρει τις πύο έξοχες ευκαιρίες; αυτή δεν είναι εκείνη η οποία, στο μακρύ πέρασμα του χρόνου που πιθανόν την διατηρούμε, ποτε δεν θα μας κουράσει, δεν θα μειώσει τον ζήλο μας, δεν θα αφήσει τον ενθουσιασμό μας να κρυώσει,

αλλά με αυτή σύντομα θα δούμε οι επιθυμίες μας να μένουν ανεκπλήρωτες, οι ιδέες μας ανικανοποίητες, και θα κατηγορούμε το Θείο και καταριώμαστε την ανθρωπότητα.

Αλλά δεν είναι μόνο η φιλοδοξία που μπορεί να διεγείρει έναν αιφνίδιο ενθουσιασμό για ένα συγκεκριμένο επάγγελμα, εμείς πιθανόν να έχουμε εμβάλλει αυτό στην φαντασία μας, και να το έχουμε εμβάλλει με τέτοιο τρόπο ώστε να εμφανίζεται ως το υψηλότερο που μπορεί η ζωή να προσφέρει. Εμείς δεν αναλύσαμε αυτό, ούτε λάβαμε υπ' όψιν το συνολικό βάρος, την μεγάλη ευθύνη που πέφτει πάνω μας, το είδαμε μόνο από απόσταση και η απόσταση εξαπατά. Η λογική μας εδώ δεν μπορεί να μας συμβουλευσει, διότι δεν υποστηρίζεται ούτε από την εμπειρία ούτε από την προφανή παρατήρηση, έχοντας απατηθεί από το συναίσθημα και τυφλωθεί από την φαντασία.

Σε ποιόν λοιπόν πρέπει να στρέψουμε τα μάτια μας; Ποιός μπορεί να μας βοηθήσει όταν η λογική μας εγκατέλειψε; Η καρδιά μας λέγει, στους γονείς μας, οι οποίοι έχουν ήδη διανύσει τον δρόμο της ζωής και έχουν εμπειρία της σοβαρότητας του πεπρωμένου. Και εάν τότε ο ενθουσιασμός μας επιμένει, εάν συνεχίζουμε να αγαπούμε ένα επάγγελμα και να πιστεύουμε ότι έχουμε κλίση γι' αυτό αφού το έχουμε εξετάσει 'έν ψυχρώ', (σ.σ με ψυχρό αίμα γράφει κατά λέξη), αφού επωμισθήκαμε τα βάρη του και γίναμε κοινωνοί των δυσκολιών του, τότε οφείλουμε να το υιοθετήσουμε, διότι ούτε ο ενθουσιασμός μας μας εξαπατά, ούτε η υπερβολική βιασύνη μας μεταφέρει μακριά (σ.σ από το σκοπό μας). Όμως δεν μπορούμε πάντα να κατακτήσουμε την θέση για την οποία πιστεύουμε ότι καλεστήκαμε, οι σχέσεις μας στην κοινωνία έχουμε σε κάποιο βαθμό ήδη προσδιορισθεί πριν να είμαστε σε θέση να τις καθορίσουμε. (σ.σ. η πάλη των τάξεων). Η φυσική μας κατάσταση είναι συχνά μια απειλή που μας εμποδίζει, και κανείς να μη κοροϊδεύει με αυτά.

Είναι αληθές ότι εμείς μπορούμε να αντιπαραβούμε όλα αυτά, αλλά κατόπιν η πτώση μας θα είναι ταχύτερη, γιατί όταν επιχειρούμε να χτίσουμε σε σάπιο έδαφος, τότε ολόκληρη η ζωή μας είναι μια δυστυχής μάχη μεταξύ των νοητικών και σωματικών αρχών. Αλλά αυτός που είναι ανίκανος να υπερβεί τις αντιμαχόμενες παρατάξεις μέσα του, πως θα αντιπαραβεί τις πιέσεις από τις προκλήσεις της ζωής, πως θα μπορεί να ανεργεί ήρεμα; Και είναι από την ηρεμία και μόνο που μεγάλα και έξοχα έργα μπορούν να αναδειχθούν, είναι το μόνο έδαφος μέσα στο οποίο δρέπεις καρπούς που έχουν επιτυχώς αναπτυχθεί.

Μολονότι δεν μπορούμε να εργαστούμε για πολύ και σπανίως ευτυχισμένα με μια φυσική κατάσταση που δεν είναι προσαρμοσμένη στο επάγγελμά μας, η σκέψη ούτως ή αλλιώς ανεβαίνει να θυσιάσουμε την καλοπερασή μας στην υπηρεσία, ενεργώντας νικηφόρα αν και είμαστε ασθενείς. Αλλά εάν εμείς έχουμε επιλέξει ένα επάγγελμα του οποίου δεν έχουμε τα talέντα, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να το εξασκήσουμε αξιώς, και συντόμως θα συνειδητοποιήσουμε την ντροπή από την ανικανότητά μας, και θα πούμε στον εαυτό μας ότι είμαστε άχρηστα δημιουργήματα, μέλη μιας κοινωνίας της οποίας είμαστε ανίκανοι να εκληρώσουμε τα λειτουργημάτά της. Τότε, η πιο φυσική συνέχεια είναι η αυτοκατάκριση και το ένα ισχυρό αίσθημα πόνου που δεν μπορούν να αναταχθούν από ότι μπορεί να προσφέρει ο κόσμος. Η αυτοκατάκριση είναι ένα φίδι που συνεχώς ροκανίζει μέσα στο στήθος μας, ρουφώντας το αίμα της ζωής από την καρδιά κάποιου και αναμειγνύοντας αυτό με το δηλητήριο της μισανθρωπίας και απαγοήτευσης. Μια φαντασίωση σχετικά με τα talέντα μας για ένα επάγγελμα το οποίο μελετήσαμε διεξοδικά είναι ένα λάθος το οποίο θα μας εκδικηθεί, και ακόμη εάν αυτό δεν αντιμετωπισθεί με αρνητική κριτική από τον έξω κόσμο, αυτό θα ξεσηκώσει τους φοβερότερους πόνους μέσα στην καρδιά μας όταν αυτή η αρνητική κριτική μας πλήξει.

Εαν έχουμε λάβει υπ' όψη μας όλα αυτά, και εάν οι καταστάσεις της ζωής μας επιτρέπουν να διαλέξουμε όποιο επάγγελμα θέλουμε, μπορούμε να αποδεχθούμε αυτή που μας εξασφαλίζει την μεγαλύτερη αξία, αυτή που βασίζεται σε ιδέες για τις οποίες την αλήθεια έχουμε πλήρως πεισθεί, η οποία μας προσφέρει τον μέγιστο σκοπό να εργασθούμε για την ανθρωπότητα, και για τον εαυτό μας να πλησιάσουμε κοντύτερα στο γενικό σκοπό για την οποία κάθε επάγγελμα δεν είναι παρά μέσο τελειοποίησης.

Αξία έχει εκείνο το οποίο ανυψώνει περισσότερο τον άνθρωπο, το οποίο προσδίδει μια υψηλότερη ικανότητα στις πράξεις του και τους στόχους του, τα οποία τον καθιστούν αήττητο, θαυμαζόμενο απο το πλήθος και υψούμενο πάνω απο αυτό. Αλλά η αξία μπορεί να επιβεβαιωθεί μόνο από ένα επάγγελμα στο οποίο δεν είμαστε υπόδουλοι, αλλά στο οποίο ενεργούμε ανεξάρτητα μέσα στη σφαίρα μας. Μπορεί να επιβεβαιωθεί μόνο από ένα επάγγελμα το οποίο δεν απαιτεί υποτιμητικές πράξεις, έστω και αν η υποτίμηση είναι μόνο εξωτερικά, σε ένα επάγγελμα το καλύτερο πρέπει να συνοδεύεται απο μια ευγενή υπερηφάνεια. Ένα επάγγελμα το οποίο καταξιώνει αυτά στο μεγαλύτερο βαθμό δεν είναι πάντοτε το υψηλότερο αλλά πάντοτε το πιο επιθυμητό. Αλλά ακριβώς όπως ένα επάγγελμα που δεν μας καταξιώνει μας υποβιβάζει, το ίδιο θα συμβεί εάν ακολουθήσουμε ένα το οποίο βασίζεται σε ιδέες που αργότερα θα φανούν ψεύτικες. Εδώ δεν έχουμε κάτι άλλο παρά μια αυταπάτη, και τι απελπισμένη σωτηρία είναι αυτή που κερδίζεται με την άρνηση του εαυτού μας! Αυτά τα επαγγέλματα που δεν έχουν σχέση με την ζωή και βασίζονται σε αφηρημένες ιδέες είναι τα πλέον επικίνδυνα για τον νέο άνθρωπο τους οποίους οι αρχές δεν έχουν ακόμη αποκρυσταλλωθεί και του οποίους οι πεποιθήσεις δεν είναι ακόμη δυνατές και ασάλευτες. Παράλληλα αυτά τα επαγγέλματα φαίνονται τα πιο έδνοξα εάν έχουν βαθιές ρίζες μέσα στην καρδιά μας και εάν είμαστε ικανοί να θυσιάσουμε τις ζωές μας και τους στόχους μας για τις ιδέες που κυριαρχούν μέσα σε αυτά.

Αυτά μπορούν να φέρουν ευτυχία σε έναν άνθρωπο που έχει μια τάση προς αυτά αλλά αυτά καταστρέφουν αυτόν που τα υιοθετεί άκριτα, χωρίς σκέψη ακολουθώντας την εντύπωση της στιγμής. Απο την άλλη πλευρά, η μεγάλη εκτίμηση που έχουμε στις ιδέες επί τις οποίες βασίζεται το το επαγγέλμά μας, μας δίνει μια υψηλότερη θέση στην κοινωνία, επεκτείνει την αξία μας, και κάνεις τις πράξεις μας αήττητες. Κάποιος που επιλέγει ένα επάγγελμα ταρασσεται πολύ απο την ιδέα να είναι ανάξιος αυτού, θα ενεργήσει ευγενικά μόνο επειδή η θέση του στην κοινωνία είναι αξιόλογη. Αλλά ο κατ'εξοχήν οδηγός που πρέπει να μας καθοδηγεί στην εκλογή επαγγέλματος είναι το καλό της ανθρωπότητας και η δική μας τελειοποίηση. Δεν πρέπει να νομίζουμε ότι αυτά τα δύο ενδιαφέροντα αλληλοσυγκρούονται, ότι το ένα πρέπει να καταστρέψει το άλλο, αντιθέτως, η ανθρωπινή φύση είναι τέτοια ώστε ο άνθρωπος τελειοποιείται μόνο όταν εργάζεται για την τελειοποίηση και το καλό του συνανθρώπου του. Εάν εργάζεται μόνο για τον εαυτό του, μπορεί να γίνει διάσημος ακαδημαϊκός, μέγας σοφός, έξοχος ποιητής, αλλά ποτε δεν θα τελειοποιηθεί, δεν θα γίνει ένα πραγματικά μεγάλος άνθρωπος. Η ιστορία καλεί «μεγάλους» τους ανθρώπους που τελειοποιήθηκαν εργαζόμενοι για το κοινό καλό, θεωρήθηκαν ευτυχέστατοι επειδή έκαναν πάρα πολλούς ευτυχισμένους, η ίδια η θρησκεία μας διδάσκει ότι ο ιδεώδης άνθρωπος είναι αυτός που αγωνιζόμενος θυσιάζει τον εαυτό του για το καλό της ανθρωπότητας, και ποιός θα τολμήσει να παραμελήσει αυτές τις κρίσεις; Εάν επιλέξαμε την θέση στη ζωή με την οποία περισσότερο απο όλα μπορούμε να εργασθούμε για την ανθρωπότητα, κανένα εμπόδιο δεν μπορεί να καθυποβάλει, διότι θυσιάζομαστε για το καλό όλων, ως εκ τούτου δεν θα λυπηθούμε, ούτε θα περιορισθούμε ή να χαρούμε εγωϊστικά, αλλά η ευτυχία μας θα ανήκει στα εκατομμύρια, τα επιτευγματα μας θα διατηρηθούν σιωπηλά αλλά στο διηνεκές, και πάνω απο τις στάχτες μας θα τρέχουν τα ζεστά δάκρυα των ευγενών ανθρώπων.